

## Arrest

nr. 64 807 van 13 juli 2011  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*Volgens uw verklaringen bent u een Tamil afkomstig uit Jaffna in Sri Lanka. Vanaf augustus 2003 werkte u als conducteur bij de Srilankaanse busmaatschappij "CTB". Tijdens het vredesbestand werkte u op de bus die op de martelarendag martelarenfamilies naar Killinochi voerde. In november 2003 was u éénmaal werkzaam als conducteur op de bus die martelarenfamilies naar Killinochi vervoerden. In juni 2007 werd Prathipam een collega die ook als conducteur voor "CTB" werkte ontvoerd. Het leger kwam naar u in uw woning informeren waarop u uw job als conducteur opgaf en in het kantoor van "CTB" begon te werken. Volgens uw verklaringen ging u sinds juni 2007 bijna nooit meer naar huis en verbleef u permanent in het depot van "CTB". Op 15 oktober 2008 was uw vrouw ziek en moest u haar begeleiden naar het ziekenhuis. Op weg naar het ziekenhuis werd u door het leger opgepakt en na een*

week werd u opnieuw vrijgelaten op voorwaarde dat u zich elke zondag in het legerkamp ging melden. In september 2009 besloot u dat het voor u veiliger was om het land te verlaten. U reisde via Vavuniya naar Colombo met een pasje dat u van een "EPDP-lid" tegen betaling verkreeg. Na een verblijf van een tweetal weken in Colombo vertrok u met een schip richting Europa. Na een reis van een twintigtal dagen kwam u op een onbekende plaats aan en na een autorit van ongeveer zestien uur kwam u in België aan, waar u op 26 oktober 2009 aankwam en asiel aanvraagde. ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer : uw identiteitskaart, uw legerkaart, een kopie van de identiteitskaart van uw collega werd ontvoerd, documenten die aantonen dat uw collega werd ontvoerd, een legerpasje, documenten dat u werkzaam was als buschauffeur, een rantsoenkaart uitgevaardigd door uw dorpshoofd, documenten dat uw oom door onbekenden werd vermoord, de geboorteaktes van u, uw echtgenote en uw kinderen, een document dat u op 28 oktober 2008 in het ziekenhuis werd opgenomen.

#### B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uit Sri Lanka bent vertrokken uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals omschreven in de definitie van Subsidiäre Bescherming. In eerste instantie moet worden opgemerkt dat de situatie in Sri Lanka sinds uw vertrek grondig is gewijzigd. Zo blijkt uit de richtlijnen van het van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka" (dd. 5 juli 2010) dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op LTTE. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met LTTE in "High Security Camps" blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een gewone Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij of zij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, hetgeen u vreest bij terugkeer naar Sri Lanka, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Uw relaas kan echter niet overtuigen dat u bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka tot een dergelijk risicoprofiel behoort. De documenten die u neerlegde tonen wel aan dat u een buschauffeur was in de regio van Jaffna doch uw relaas dat u daarom door het leger werd geïnterviewd is weinig geloofwaardig. Zo stelde u dat het leger u verdacht van banden met "LTTE" omdat u eens in 2003 op de martelarendag familieleden van martelaren naar Killinochi heeft gevoerd. Tijdens het gehoor moest u echter toegeven dat dit gebeurde tijdens het vredesbestand en dat vieringen van de martelarendag in die periode niet verboden was. In dat verband is het ongeloofwaardig dat u nu, als conducteur van een bus voor deze eenmalige actie die plaatsvond in 2003, werd geïnterviewd.

Verder stelde u dat in 2007 een collega werd ontvoerd en dat u daarvoor door het leger werd gezocht. Ook dat gedeelte van uw asielaanvraag kan niet overtuigen. Zo verklaarde u dat u uit vrees voor het leger niet meer als conducteur durfde te werken en niet meer naar huis durfde te gaan. Desalniettemin bleef u nog altijd voor het busbedrijf (weliswaar in een andere functie) werken en bleef u tevens in het depot van

het busbedrijf slapen. Indien u daadwerkelijk door het leger werd gezocht kan logischerwijze worden aangenomen dat het leger u al onmiddellijk op de werkvloer was komen aanhouden en niet wachtte tot 2008 toen u uw echtgenote naar het ziekenhuis moest brengen. Verder valt het ook moeilijk te rijmen dat u enerzijds zich na uw aanhouding uit vrees voor het leger nog altijd in het depot van het busbedrijf verschuilde en anderzijds zonder blijkbaar noemenswaardige problemen voldeed aan de verplichting om u elke zondag bij het legerkamp aan te melden. Uit wat voorafgaat kan worden afgeleid dat er weinig geloof kan worden gehecht dat u omwille van vermeende banden met "LTTE" door het leger werd geïnterviewd. Bovenstaande vaststelling wordt versterkt door het feit dat u nadat u aangehouden werd reeds na een week werd vrijgelaten, terwijl personen met een meer uitgesproken "LTTE-profiel eerder" in "High Security Camps" werden opgesloten. Dat u ook probleemloos met een pasje de checkpoints op weg naar Colombo kon passeren, bevestigt verder bovenstaande vaststellingen over uw profiel. Voorts blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de situatie in Jaffna, de regio waaruit u afkomstig bent, na het einde van het conflict gevoelig is verbeterd. Zo keren veel Tamils die eerder in Colombo woonden, momenteel terug naar Jaffna. Wel gebeuren er nog kidnappings doch deze zouden eerder een gemeenrechtelijk karakter hebben. Er zouden, met de bedoeling om losgeld te

verkrijgen, vooral zakenmannen geïdентificeerd worden, een categorie waartoe u niet behoort. U beweerde verder dat u een zusje had bij het "LTTE" en daardoor mogelijk ook als "LTTE'er" te worden beschouwd. Wat dat gedeelte van uw relaas betreft moet worden opgemerkt dat u over uw zusje bijzonder weinig weet te vertellen. Zo kon u enkel zeggen dat zij in 2002 bij de landmacht van de tijgers zat en dat u sinds 2002 niets meer van haar heeft vernomen. Dat u of uw familie niet zouden getracht hebben om naar uw zus te informeren na de beëindiging van het conflict is niet geloofwaardig. Hoe dan ook er zijn geen aanwijzingen dat u omwille van het lidmaatschap van uw zusje bij "LTTE" ook een "LTTE-profiel" zou worden aangemeten. U verklaarde immers dat u aan het leger toegaf dat uw zusje bij "LTTE" was. Niettegenstaande deze bekentenis werd u toch reeds na een week vrijgelaten en werd u niet opgesloten in een "High Security Camp".

Wat betreft uw vrees dat u op de luchthaven van Colombo zou worden opgepakt omdat u illegaal uit het land bent vertrokken dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt dat deze personen wel zullen worden ondervraagd en er zal gekeken worden of zij geseind zijn of gezocht worden wegens banden met het "LTTE". Indien dit niet het geval is kunnen zulke personen na enkele uren kunnen beschikken. Dezelfde informatie zegt dat de laatste tijd er zelfs quasi geen arrestaties plaatsvinden. Indien men wel tot een arrestatie overgaat dan kan worden gesteld dat het wel iemand moet zijn met een uitgesproken "LTTE-profiel", wat u echter niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Wat betreft de documenten die u neerlegt dient te worden opgemerkt dat de geboorteaktes en identiteitsdocumenten betrekking hebben op uw identiteit wat in casu niet wordt betwist. De documenten over het overlijden van uw oom en de ontvoering tonen aan dat ten tijde van het conflict mensen vermoord werden en dat er verdwijningen plaatsvonden. Dat de situatie in die periode in Sri Lanka precair was wordt ook niet betwist door het Commissariaat-generaal, doch deze documenten vormen geen doorslaggevend bewijs dat u na het beëindigen van het conflict geconfronteerd zult worden met dezelfde problemen. Wat het attest van het hospitaal betreft is het eigenaardig te noemen dat een dokter attesteert dat uw verwondingen het gevolg zijn van uw arrestatie door het leger. Dat document heeft dus eerder een gesolliciteerd karakter en slechts een relatieve bewijswaarde.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

#### 2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de regels van behoorlijk bestuur (meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel) en artikel 52 en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991). Bij gebrek aan draagkrachtige en voldoende motivering is er sprake van machtsoverschrijding.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 20 oktober 2010 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Tamil machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Artikel 52 van de vreemdelingenwet is niet geschonden, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat de Commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker/verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoeker klaagt machtsoverschrijding in hoofde van verweerder aan. Een beslissing is slechts met machtsoverschrijding genomen wanneer ze steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven (RvS, nr. 7681 van 4 maart 1960; RvS, nr. 8094 van 30 september 1960; RvS, nr. 11.519 van 23 november 1965), hetgeen *in casu* manifest niet het geval is.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Volgens verzoeker is de beslissing volledig op onjuiste motieven gesteund bij gebrek aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en is onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen. Verzoeker herhaalt zijn asielmotieven en meent dat wel degelijk bewezen is dat hij aan systematische vervolgingen en bedreigingen in de zin van de Conventie van Genève is blootgesteld. Verzoeker meent dat zijn asielaanvraag wel degelijk geloofwaardig is. Verzoeker stelt dat hij verdacht werd van betrokkenheid met de LTTE en hiervoor herhaaldelijk door het leger opgepakt en mishandeld werd. Hierdoor heeft hij psychische problemen.

Verzoeker meent dat het CGVS stelt dat de situatie heden sterk verbeterd is en verzoeker niet meer te vrezen heeft voor zijn leven. Dit wordt echter door geen enkel bewijselement gestaafd en er dient steeds *in concreto* gekeken te worden of de veiligheid van verzoeker kan worden gegarandeerd. Verzoeker meent nog dat louter het feit dat het gewapend conflict voorbij zou zijn, niet wil zeggen dat hij niet meer dient te vrezen voor zijn leven. Volgens verzoeker hecht het CGVS geen geloof aan zijn verklaringen, louter op basis van veronderstellingen die niet worden gestaafd door concrete elementen of bewijsstukken. Verzoeker meent nog dat er moet worden gekeken naar zijn concrete situatie en niet naar de algemene situatie. De toestand ter plaatse kan zeer verschillend zijn van de situatie zoals deze verondersteld wordt te zijn. Verzoeker stelt nog dat het geen correcte gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal is dat zijn asielaanvraag dient te worden afgewezen omdat zijn asielaanvraag

ongeloofwaardig zou zijn. Het Commissariaat-generaal toont op geen enkel ogenblik aan dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst geen problemen zou ondervinden, zo meent verzoeker. Verzoeker herhaalt zijn asielmotieven en meent dat de stelling dat enkel rijke zakenlui worden opgepakt en ontvoerd niet correct is en niet strookt met de werkelijkheid ter plaatse. Verzoeker meent dat onvoldoende bewezen is door het Commissariaat-generaal dat hij bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker meent dat zijn verklaringen uit hun context werden gehaald en verkeerd werden geïnterpreteerd. Verzoeker heeft bovendien niet kunnen antwoorden op de argumentatie van de tegenpartij.

De Raad wijst er op dat de commissaris-generaal niet moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Daar waar verzoeker stelt dat hij psychische problemen heeft stelt de Raad vast dat dit niet met een geneeskundig getuigschrift of anderszinds bewezen wordt. Het blijkt ook niet uit het gehoorverslag.

Verzoeker betwist de documentatie neergelegd in het administratief dossier, meer bepaald de UNHCR *Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Sri Lanka* dd. 5 juli 2010, het SRB "SRI LANKA, Veiligheidssituatie Jaffna & Noordelijke Peninsula" en SRB "SRI LANKA, Terugkeer van Tamil asielzoekers op de luchthaven van Colombo: Procedures" met algemene beweringen maar weerlegt deze informatie niet. Daarenboven stelt hij dat zijn verklaringen uit hun context werden gehaald en verkeerd werden geïnterpreteerd, maar licht hij dit niet *in concreto* toe.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voornamelijk beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Verzoekers argumentatie bevat geen concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

Verzoeker stelt dat uit de bijgebrachte documenten duidelijk blijkt dat verzoeker, een gegronde vrees heeft voor zijn leven indien hij dient terug te keren. Hij werkt dit niet concreet uit en weerlegt derhalve het motief van de bestreden beslissing niet: *"Wat betreft de documenten die u neerlegt dient te worden opgemerkt dat de geboorteaktes en identiteitsdocumenten betrekking hebben op uw identiteit wat in casu niet wordt betwist. De documenten over het overlijden van uw oom en de ontvoering tonen aan dat ten tijde van het conflict mensen vermoord werden en dat er verdwijningen plaatsvonden. Dat de situatie in die periode in Sri Lanka precair was wordt ook niet betwist door het Commissariaat-generaal, doch deze documenten vormen geen doorslaggevend bewijs dat u na het beëindigen van het conflict geconfronteerd zult worden met dezelfde problemen."* De Raad schaaft zich achter dit motief.

Het attest van het hospitaal (*diagnosis ticket*) attesteert dat de verwondingen van verzoeker het gevolg zijn van zijn arrestatie door het leger. Wat dit medische attest betreft meent de Raad dat dit geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar aandoening opliep is. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen, maar dat dan ook slechts in die zin kan attesteren. Een arts kan, tenzij hij zelf getuige was, nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen. Het neergelegde attest is geen bewijs van de aangehaalde feiten van vervolging. Dat document heeft dus eerder een gesolliciteerd karakter en geen bewijswaarde. Daarenboven betreft het een gekopieerd document dat gemakkelijk via knip en plakwerk te vervalsen is. Dit document heeft geen bewijswaarde.

2.2. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 14 van het EVRM.

Artikelen 14 van het EVRM bepaalt een verbod tot discriminatie met betrekking tot de rechten gewaarborgd door het EVRM. Verzoeker bepaalt niet nader hoe dit artikel geschonden werd. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit

foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker stelt dat hij nog steeds gezocht wordt door het leger omdat hij Tamil is en omwille van zijn banden met de LTTE. Hij heeft de motieven van de bestreden beslissing waarbij besloten wordt dat zijn asielaanvraag niet geloofwaardig is niet weerlegd. Dit onderdeel van het middel –getoetst aan artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet- mist feitelijke grondslag.

De Raad wijst er verder op dat in tegenstelling tot wat verzoeker stelt de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

2.3. In een derde en vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 5 en 8 van het EVRM en van humanitaire gronden.

Verzoeker verwijst naar artikel 5 EVRM dat een verbod inhoudt van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Indien verzoeker moet terugkeren naar zijn land van herkomst zal dit artikel zonder meer geschonden worden. Zijn veiligheid en vrijheid is geenszins gewaarborgd in zijn land van herkomst, temeer vermits hij zijn land verlaten heeft en zal blootgesteld worden aan represailles wegens landverraad. Hij heeft geen inkomen en plaats om in Pakistan te verblijven. Indien hij gedwongen zou worden om terug te gaan naar Sri Lanka, heeft hij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is hij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

De Raad ziet niet in om welke reden verzoeker meent te moeten verwijzen naar Pakistan. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker de Sri Lankaanse nationaliteit heeft.

De schending van de artikelen 5 EVRM kan niet dienstig aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

Verzoeker stelt dat hij in Sri Lanka geen enkele bron van inkomsten heeft en hij is zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken. Verzoeker maakt dit niet aannemelijk.

Verzoeker heeft de motieven van de bestreden beslissing waarbij besloten wordt dat zijn asielaanvraag niet geloofwaardig is niet weerlegd. Dit onderdeel van het middel –getoetst aan artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet- mist feitelijke grondslag.

Verzoeker verwijst vervolgens naar artikel 8 EVRM dat onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven beschermt en de eerbiediging van het recht op een privé-leven. Voor verzoeker is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij bij terugkeer zal mishandeld en uitgestoten worden. Verzoeker heeft inmiddels hier in België een band opgebouwd, zich geïntegreerd in de maatschappij en hiervoor de nodige inspanningen geleverd.

Een schending van artikel 8 EVRM kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zonder daaraan gekoppeld bevel om het grondgebied te verlaten, houdt geen schending in van het desbetreffende artikel. Een eventuele schending van het privé-leven van verzoeker in de zin van artikel 8 EVRM in het gastland is niet relevant. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. 176.706; RvS 11 april 2008, nr. 181.984).

Verzoeker stelt dat hij alle banden in zijn voormalig thuisland verbroken en riskeert om er mishandeld te worden omwille van zijn vermeende banden met de LTTE. Hij verblijft inmiddels reeds anderhalf jaar in België en heeft hier reeds zijn leven opnieuw opgebouwd. Verzoeker is goed geïntegreerd en kent reeds goed Nederlands. Verzoeker vraagt dan ook de bestreden beslissing op humanitaire gronden te hervormen.

De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen –zoals hierboven gesteld - laat ter zake niet toe tot een beoordeling over te gaan.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS